

VE VÍRECH OSUDU.

Román — Anglicky napsala May Flemingová.

„Nevím skoro, co povídal — to víš, Polly, že jsem byla celá spletená. Právě, že jsem krásný večer, že mi lubej zdejším krajem, a řekl mi, že jsem vyrostla a že jsem krásná než dřív,“ pravila Alisa a uzarděla. „Myslím, že jsem hezký; jest vysoký a štíhlý, má kníry, nejšťastnější hlas, jemné ruce, a —“

„Ty muš ho představit, ano, Aliso? Chťela bych, aby mne vzal k tanci.“

„To ještě nevím,“ odpověděla Alise pojednou chladně, neboť si vzpomněla, že někdejší povídky Polly Masonovou za hezkou dívku. „To víš, nemohu být tak smělnou. Jestli si nás vázmon, pak to bude jiné, ale vtráti se jim nemůžeme. Ptal se mne, povolí-li mu dnes večer tolik tanců, kolik jich bude chtít, a víš, Polly, on řekl, že nebude spokojen, nedostane-li všechny. A pak na mne upírá takový pohled — takový pohled!“

„Co pak tomu říkáš, pane Petře?“ pronesla ji Polly zlomyšlně, jsou trochu šarlivá. „Nu, když na tebe upírá zamilované pohledy, bude s tebou asi celý večer tančit. Já bych ani nerada seděla — zemřela bych zlosti, kdyby ta Eliza Longová tančila a já nikoliv.“

Vstupovaly právě pod velký, kamený oblouk s erbem — dvě spojené ruce s mottem „Semper Fidelis.“

Když přišly k domu, objevila se jim normanská domovní síň, a otevřenými dveřmi spatřily po stěhách ležící brnění, dubová podlaha byla pokryta kůžemi z polárních medvědů a afrických lvů. Krásná tato síň s překrásným malovaným stropem měla dvě široká schodiště, po kterých mohlo jít i čtvorcepět.

„Jak jest to všechno krásné!“ zvolala Polly. „Jak skvělé! Jak vesele!“ Pomýšl, že to všechno přecházelo po stáletí s otcem na syna, váčnami byli bojovníci, velcí státníci, výteční řečníci. Jaký to rozkošný život vedou tyto lidé!“

Alisa jí však neslyšela — oči její hledaly někomu, koho neviděla. Okolní pošetilost pěkny pohled. Po slunce osáňených průběhách, stíněných krásnými duby a buky, procházelo se několik set osob a dětí.

„Podívej se, podívej se, Polly!“ zvolala Alisa, sachtující se jí; „panstvo přichází!“

Polly posvedla své snívání. Zlatá krása této scény naplňovala její srdce jakýmsi bolestným pocitem. Podívala se na terasu, osáňenou svou přítelkyní, a viděla skupinu dam a pánů, pohlištěných dolů na pestrou scéně.

„Ó Polly! jsem svědava, uvidím nás! Podívej se! On dole!“

„Vysoký, mladý muž, s vysokým kloboukem, v černém kabátě a bílé vestě, věděl se schodů terasy. Dva dlouhé stoly stály pod stromy, obklopené občasnými dobrými jídly, a on usedl v želo jednoho z nich. Za okamžik odcházela od skupiny jiný mladý muž, sešel také se schodů a usedl k druhému stolu.“

„To jest pan Vit,“ šeptala Alisa. „Máme jítí kolem, Polly? On nás neviděl.“

Polly se dívala na Vítu Earlscourt, blížícího se v jasnu slunečným. Byl to nejkrásnější muž, kterého v svém životě viděla — či spíše mladík; věděl, že to byl jeho dvacátý první narozenin. Byl velký jako jeho bratr a měl pěkný knír. Slavný klobouk byl lehece posazen na órných kucech, zlatý šáteček se leskl na jeho vestě, a Polly pohlištěje na něho spráskala ruce:

„Ten jest krásný! Jest ještě krásnější než jeho obraz v černém salóně. Aliso, to není ani porovnání — pan Vít jest tisíckrát krásnější, než jeho bratr.“

„Vkusy jsou rozdílné,“ pravila Alisa, „mně se nezdá. Zde jest otec — půjdeme si sednouti!“

„Ó, pane Warren, nechtež nám dříve, kdo jsou ty dámy na terasě? Znám je pouze die jména. To malé děvče jest asi Maud Charterisová?“

„To malé děvče v červených šatech jest Maud Charterisová,“ pravil rychtář, „a ona malá, světleová, sádková dáma jest miss Diana Hauttonová, ten pán vedle ní jest Allan Fane, ten malý, červenolící, silný pán s černými licoňy jest sir Vane Charteris — a ten velký, starší, šedý pán jest lord Montalien. Chcete-li dostati místo, děvčata, tedy pojďte.“

Vedl je k největší radosti do-

Mině ke stolu, u kterého předsedal Francis Earlscourt. Tráť jeho přelétl úsměv při pohledu na rdiči se Alisu.

„Sem, Warren — kam jdete? Miss Aliso, hledal jsem vás marně půl hodiny. Zde jest místo — sedněte si sem, a pomozte mně předsedati.“

Udělal jí místo vedle sebe, pohlištěje s neměsím obdivem na Polly. Nebylo tam však pro ni místa — a Polly prohlásila, že počká. Rychtář jí opustil, měl tisícové věci na práci — a miss Masonová, podpíraje se o hustý óbeřový strom, pohlištěla na lidi, nalezející se na terasě, s toužebným, snivým pohledem. Netušila, jak pěkne se tam vyfimala s osvětlenou tváří a tmavozlatým vlasem; nevěděla, že jest pozorována.

„Jak to hezké děvče! Jaká to zajímavá tvář!“ zvolal pan Allan Fane, úmělec. „Tam, pod tím óbeřem, miss Hauttonová. Podívejte se dole, lady Charterisová. Podobá se jedné kudrnaté krásce od Grenaa.“

Pan Allan Fane mohl zajisté věděti, že nebyť dobře chváliti ženu u přítomnosti ženy jiné, a k tomu jest miss Hauttonová. Avšak byla to pouze venkovská dívka — hezký model a snad nic více.

Miss Diana se podívala poněkud opovrhlivě. Byla to vysoká, velice hubená mladá dáma, s bílými obličejem a aristokratickým orlištěm nosem. Měla tři tisícové liber ročních příjmů a nejlepší anglická krev proudila jejími žilami. Nebyla však hezká, měla tluké vlasy — a nespada-la již tak mladou jako před desíti lety, když byla svou příbuznou, vévodkyni Claranaldovou, uvedena do společnosti. Uplynulo tedy mnoho let a vznesená Diana posud byla miss Hauttonovou; pan Allan Fane se jí začal dvořiti teprve v poslední době.

„Vidíte ji, miss Hauttonová? Pohleďte na to jemné, pravidelné taly — podívejte se na usměšlitelá držení hlavy a na pře-krásné ohnutou jemnou šíji — hliďte na tu pěknou nožku! A ty modré oči! Podobné jsem viděl někdy jenom v Itálii. Byl by to krásný model pro bohyni Hebu!“

Můž ten býti povahy velice chladné, nyní však v něm zvlíště sil úmělec.

Miss Hauttonová pozvedla své sklo a vrhla na Polly pohled plný zlosti.

„Vidím venkovskou, bíle oblečenou školáčku, s kudrnatým, krátkým vlasem. Přiznávám se, že už jsem nikdy sprosté nějaké stvoření nepovažovala za bohyni.“

Miss Hauttonová se odvrátila a krácela na druhou stranu terasy k svému bratraci lordu Montalienovi. Lord Montalien měl pod očima mnoho vrásek — byl šedivější a trochu unavenější než před čtrnácti lety, když stál na palubě „Land of Columbia“, rosmilovaje s Robertem Hawksleyem.

Pan Fane viděl, jaké chybý se dopustil, a věděl, že jest jeho povinnost následovati a uobřiti vznesenou Dianu.

Ruka, která se pojednou na jeho ruku položila, vyrušila ho z jeho úvahy — byla to ruka studená, až se celý zachvěl, a pozvednuv oči, viděl lady Charterisovou.

„Kdo jest ona dívka?“ ptala se.

Čtrnácte let zanechalo své stopy na Olivii, lady Charterisové. Zamuslíla tvář, která se zdála Djuku Masonovi tak krásnou v záři plápolajícího ohně v oně břežnové noci, byla nyní unavená a sestárila, jako by byla velice trpěla.

Sir Vane a lady Charterisová chovali se k sobě před lidmi velice přívětivě, zvláště baron, který ve veřejnosti byl ku své chladné, tiché, zdrženlivé choti podivuhodně zvořilý a pozorný.

Zapomněla lady Charterisová? Vymazala ta léta z její paměti dětský její román — mladého manžela, kterého milovala a strátila dítě — jeho dítě, které dala cizím lidem? Její hrdá, bílá tvář její chladně, tmavé oči skrývaly dobře její tajemství. Podívala se unaveně o sloup a její nevímavé, smutné oči hleděly bez zájmu na živou scénou dole, když náhle slova Allana Fana se dotkla jejího ucha.

Podívala se pod óbeř. Spatřila štíhlu dívku v bílých mušlíchových šatech, obrácenou k ní

se strany, s obličejem slunece ozářeným, a její srdce, které po léta jako kamen v jejích prsou leželo, morně zabušilo. Ten profil! To držení těla! Kde to drvíe již viděla! Proto se přiblížila k umělé a položila svou ruku na rameno jeho, ptaje se:

„Kdo jest ona dívka?“

Pan Fane vypadal poněkud překvapeně; byl to pravý div, že lady něco zajímalo. Odpověděl, že se poptá.

„Vyptati se? Ne, děkuji vám, nestojí to za to. Na deuru pach-týťovu vypadá velmi slušně — toť vše.“

Opět se zamlčela — zdálo se, že zájem o dívku jí přelétl; ne tak bylo u pana Fana, který běžel dolů, aby se vyptal k vůli sobě.

„Kdyby mně tak chtěla býtí modelem k mé Rosamundě,“ myšlil si, „miss Hauttonová bude dobrou Eleonorou. Na pachtyťovu deuru vypadá velmi slušně, jak se lady vyslovila. Ano, má aristokratický, řecký profil — a pak to královské držení hlavy. Zdá se býti docela sama, pjdou k ní.“

Pan Fane nevěděl, zdali jest nutno dáti se představití této tříto mladých osob, přece však zakřákal na Matyáše Warrenu a ostlivil jej.

„Tuším, že jste rychtářem a znáte zajisté všechny tyto lidi zde. Kdo jest ona hezká dívka? Představte mne.“

Pan Allan Fane byl dovedný mladý muž, absolvoval malířskou akademii a mluvil mde a rozvláště dle způsobu mladých šlechticů. Byl třetím synem Johna Fana, obchodníka oděvů v Londýně.

Vznesená Diana Hauttonová si přála manžela, a Allan Fane byl slušného zevnějšku a elegantní, ale kdyby byla věděla, z jaké pochází rodiny, byla by ho zajisté ihned zamítla.

Studoval v Oxfordu — společnost ho přijala do svého středu a velice jej hýčkala, poněvadž jeho obraz, vystavený předešlou zimu, měl nesmírný úspěch. Ani Vít Earlscourt, nynější jeho nej-upřímnější přítel, nevěděl, z jaké rodiny pochází.

Pan Matyáš Warren pravil s úšklebkem:

„Polly Masonová, pan Fane si vám přece býti představen.“

Polly se rozhlédla, vesele se usmávaje, a ani trochu se nestyděla.

Pan Fane ptal se, proč miss Masonová neobědvala a jak to přijde, že jest zde docela sama? Miss Masonová odpovídala docela klidně a upřímně, že čeká, až se začne tančiti, aby jí někdo vyzval k tanci.

„Nejste tedy zadána? Miss Masonová, prokázete mně čest a zatačíte se mnou první čtvrtky?“

Prokázati mu čest! Polly se na něho podívala, domnívaje se, že si tropí z ní žerty, ale pan Fane mlvil docela vážně. Ano, ji to velice těší, a vzdává mu díky.

„Nebudu však spokojen jen s první čtvrtky — chci vás požádati i o všechny koloové tance. Vím, miss Masonová, že tančíte jako vlka. Víte, my jsme byli zvědaví na terasě, kdo asi jste — prosím za odpuštění, ale vy vypadáte mnohem vzneseněji než ostatní. Lady Charterisová se mne ptala, vim-li kdo jste. Přijmete mé rami, miss Masonová, budeme se procházeti pod buky; jest to příjemnější nežli státi na slunci.“

Polly se dívala vesele a nadšeně na lady Charterisovou, která se ráčila na ní ptáti, a lady, sedící dosud na tarasě, zachytila tento pohled a opět jí podoba ta překvapila.

O, kdo byla ta dívka? Bylo-li to možno? Zbledla jako smrt — náhlá, divoká myšlenka projela její mysl. Mohlo by to býti? Tato šestnáctiletá dívka — tak podobná jedinému muži, kterého kdy milovala.

Jesté jiné oči však je sledovali, když kráceli zavšeni; lord Montalien přiložil k oči skla — a sir Vane se podíval všměšně na miss Hauttonovou.

„Jest to roztomilé děvče, ne lorde? Vznětlivé srdce Faneovo opět hoří — to jest asi celé odpovědné nevidíme.“

Hrdé oči Diany Hauttonové se zaleskly. Krácela pomalu kolem lady Charterisové, mrzutě, zadržuje se těžce zivnuti.

„Jak jest to hloupé! Skupiny venkovanů se vyjímají velmi dobře na obrazech, ale v skutečném životě se mně nelíbí. Pjdou do své komnaty a dopiší svůj román.“

První veselé zvuky hudby se dotkly aristokratických uší miss Hauttonové, odcházetíc do své komnaty, a její zpronevěřilý milovník stál na kraji tančících a vypadal mnohem živěji než kdy viděla. Nebyl zajisté zmi-

lovan, vábila jej pouze na krátkou dobu hezká tvářinka a ty modré, veselé oči. Smlála se tak srdčně, tak sladce, že něco z jejího veselí duševní nádrdy přelilo i na něho. A jak tančila! Gracie ji byla vrozená.

„Víte,“ podotkl Francis k svému bratru se smíchem, když byla čtvrtky ukončena a oni se potkali — „pozoroval jsi, jak se Fane baví s tou dívkou s otřásnými vlasy?“

„Jaká dívka? Nepozoroval jsem ničeho. Měl jsem sám hezkou tanečnici, ale po celý tanec odpovídala pouze „ano“, anebo „ne“.“

„Zdá se, že Fanova tanečnice sama dost mluví; poslouchej, jak se směje. Ubohé to dítě jmenuje se Polly Masonová; co však záleží na jménu.“

Vít Earlscourt se lině podíval. Přetvářovaná nevímavost pana Fana byla u něho vrozená, pravá, neboť jí sdělil po svém otci; po své italské matce zdědil překrásné oči, černé hedvábné kadere a tmavou jižní krásu své olivové tváře.

„O ano, ano, jest hezká, po čertech hezká, přilíš hezká, aby Fane se s ní bavil sám. Musí mne jí představití a já ho vyhodim ze sedla.“

Nevyšel z přilíš jemně ani přátelský, ale Vít Earlscourt byl schopný učiniti. Byl miláčkem londýnských dam, které se na něho umívaly k vůli jeho kráse, neboť vypadal jako starý italský obraz, a mladé dívky spechaly do jeho osidel jako koroptvičky do ok.

„Ve válce jest všechno dovoleno,“ pravil si mladý šlechtic, pohlištěje si Polly a nevypadaje vůbec jako někdo, kdo zamýšlí pronásledovati.

Pan Fane zanechal svou tanečnici a odešel pro mražené, ale když se po pěti minutách vrátil, stál zde již Vít Earlscourt, nahybaje se nad její židli a Polly se usmívala, poslouchala, klopí zrak, a tvář její se rděla jako ráže.

Pan Fane se podíval zmraceně na Vítu.

„Jaký d'as vás sem opět přináší? Nemusíte mně to povídati, Fane, poznámel Vít s lhostejností jemu tak přirozenou; „vše obličeje to dokazuje, není-li pravda, miss Masonová? Miss Masonová a já jsme staří přátelé, anebo bychom jimi měli býti, což jest skoro to samé. Ona praví, že zná již několik let mou podobu, a skutečně, můj milý hochu, neměl jste si činiti tak poštelé nároky na zábavu s miss Masonovou; právě přislíbila mně všechny tance.“

„Není nad zrušení nesmyslných slibů. Miss Polly, náš válek!“

Tráť umělcova byla mrzuta. Její srdce však radostně bilo — věděl, dva páni se k vůli ní pohádali! Pan Fane byl hezký, ale Vít, lordův syn, hrdina dne, byl mnohem hezký a tančil velmi pěkně. Doufala, že se Eliza Longová dívá a zavisť umírá!

O, proč se nenarodila v oně třídě lidí, v které žil neustále Allan Fane a Vít Earlscourt! Kdyby byla nyní aspoň Maud Charterisová, deera baronova, snad by se ten krásný Vít do ní zamiloval, a —

„Ten valčík skončil přilíš brzy, a já ještě nikdy nelitovala zakončení tance,“ šeptal jí Vít do ucha. Podal jí rami, přinesl jí občerstvení, a než snědla zmrlžlu, přišel i pan Francis, žádaje se sladkým úsměvem bratra, aby ho představil.

Stánuš Polly! Pan Francis jí vyzval na kotillon a odvedl jí ihned. Alisa Warrenová tančila s Petrem Jenkinsem, ale Eliza Longová netančila vůbec. Víte, zoslavně zářily oči Polly a tvář jí jen hořely.

„Jest to malá, roztomilá hádan-ka, Pane,“ pravil Vít svému příteli, „vypadá jako hoch, mlví jako dáma, jest pávabná a má chování jako by několik let c-dila do společnosti — jest to sloveň hezké, způsobné dítě. Stávám se rozpačím v její společnosti a to bývá první krok k zajímaví se a k zamilování. Ze zá-sady se však do ní nezamiluju, neboť myslím, že bych si jí nemohl vzíti. Ustupuju a zanechám vám volné pole, pane Fane.“

Ačkoli netančil Vít rád, vyděl Polly jest jednou k tanci, jsa pevně odhodlána, že pak pjdje rozmlouvatí s Maud a že si zaplá-li na terasě doutník.

Polly by si byla přála, aby celý Spek Haven byl svědkem jejího vítězství. Kdyby byla jen vidě-la, jak jí lady Charterisová se svého místa pozorovala, bylo by to vítězství bývalo úplné. Čpl- ně blaženosti však na tomto světě není. Držíc svůj klobouk za červenou stuhu a točíc jmu, prochá- zela a naslouchala příjemnému hlasu pana Fana, a smlála mu, že

mu bude sedětí co model k Rosamundě. Pan Fane mlvil nadšeně o všem možném, co jí mohlo zajímati; arci — takový poslu-chač jako ona by byl nadchli mnohem hloupějšího muže.

Měsíc září jasné; nebo bylo po-seto hvězdami, večerní vitr sem byl zanášen od moře, a lady Charterisová stála dosud na svém místě, pozorujíc toužebným milujícím pohledem tu štíhlu postavu, která brzy se před ní objevila a opět zmizela v dálí. Ta myšlen-ka, že by to mohlo býti dítě, které před čtrnácti lety dala cizím lidem v óšetřování, úplné jí opa- novala; vědět! to mohlo býti!

Nevěděla, má-li se oddati nadě- je svého strachu. Nemlí to její ztracené dítě, kdo tedy jest ona šestnáctiletá dívka, která byla tak podobna Robertu Lisleovi, a přece opět nebyla? Byla samo-tna, plná hlubokého, bolestného strachu, když spatřila Vítu Earlscourta, stoupajícího lině na scho- dy. Zastavila se; byl jejím milá-čkem jako všech ostatních žen.

„Jaká to namáhavá práce lady Charterisová,“ pravil rozvláčeně, „jest to horší než žítí člověk ho- ní nejrýchlejší zvěř v hrabství. Tančí jsem tři čtvrtky, dva valčíky a jeden kotillon, a ujišť- uji vás, že klešám únavou. Nikdy jsem si v životě nepomyslí, jaké to štěstí, že pouze jednou dostá- hneme své plnoletosti.“

Hodil sebou do křesla a vyzval své pouzdro a doutníky.

„Dovolíte, lady Charterisová? — Díky. Šest hodin v sedle za deštivého počasí jest dosti nepřij- mové, ale jest mně to přece mí- lejší, než tančit tři hodiny s ta- kovými energiiými damami, jak- o jsou ty tam dole. Kde jest Diana?“

„Odešla... Víte!“

„Přejete si, Lady?“

„Kdo jest on hezké, bíle oble- čené děvče, s kterým jsem vás vi- děla tančiti před půl hodinou? A! Zde jest právě s Francisem — zlatovláska, štíhlá.“

„To jest Polly,“ odpověděla: „Polly jest právě tak veselé jako hezká.“ Podívejte se, jak se smě- je! To jest miss Masonová, lady Charterisová!“

„Masonová!“ Jemná, bílá ruka lady Charterisové padla těžce na ramena muže. „Masonová!“

Při zvuku tohoto jména objevila se před jejím zrakem čekárna na stanici v Spek Havenu, chvějící a krčíci se postava u ohně, a mladý blýd muž, udávající své jméno a adresu, „Djук Mason, č. 50. Half Moon Terrace.“ Zbledla tak nesmírně a ztrnula, že Vít vyzval doutník z úst a udive- ně se na ni zadíval.

„Drahá lady Charterisová, vy jste churavá! Snad vůně mého doutníku...“

„Víte,“ přerušila ho náhle, „chtěl byste mně podat své rá- mě? Chtěla bych sejiti dolů — abych...“ Hlas její zamrlk.

„Mladý muž se podíval listovité na svůj právě zapálený doutník a vstal. Někteří lidé jsou stove- ní k nošení mučnického kříže a on byl jedním z nich. I lady Charterisová, obyčejně nejtišší a neklidnější stvoření, se rozčí- lila, a on byl vyhlednut za obětí jejího rozmaru. Podal jí rámě s roztomilým, včítavým pohle- dem, který ona však nepozoro- vala, a vedl jí dolů.“

Množství barevných svítilen zářilo mezi stromy, hudba hrála, hoši i děvčata skákali při fanta- sické osvětlení, a staří seděli na lavicích, dívajíc se spokojeně na ně.

Neunavitelná Polly Masonová opět tančila, otáčeje se tak le- hece, jako by to byl první a ne- dvacátý tanec. Vít se na ní dí- val s nesmírným udivením.

„Nevěřil bych tomu, kdybych to nebyl viděl vlastněma očima,“ bručel pro sebe, „že by vydržel člověk to, co ona dívka! A pak jmenuji ženy slabším pohlavím!“

Při této poznámce přiblížil se jakýmsi muž s druhé strany a post- avil se mezi diváky, než bude polka skončena. Lady Char- terisová a její pravděce stáli dosti blízko, zádný z nich však nepozo- roval nově přichozícího. Miss Ma- sonová ho hned zhledla.

„Djuku,“ volala, „přece nepřich- zíš pro mne tak brzy? Dovolte, pane Basette, musím promlu- vit se svým strýcem Djukem.“

Pan Basset jí pustil a Polly u- hfiřta, s očima zářícíma jako hvěz- dy odhrnovala s čela své krátke kucery a bžela k němu.

„Djuku! Nemohu jítí — jest ještě přilíš časně. Zůstanu až do konce. O, Djuku!“ šeptala s trvá- tí štěstím zářící, „to bylo nebe- ské odpůldne!“

„Jdu do divadla, Polly,“ pravil Djuk, „bude jsem ti pouze říci, že zábava bude díve skončena, než já myšlila a že bys udělala lépe, kdybys jela s Alison; pan Warren by tě dovezl až domů. To víš, že před dvacátou přijiti ne- mohu.“

Polly upěla zrak svůj k zemi,

pojednou se však usmála a podiv- ný zážeh se objevil v jejích očích. „Dobrā, Djuku! Pjdju domů zdráva, buď bez starosti. To jest škoda, že zde nemůžez zůstatí a také se baviti.“

„Nestojím o zábavu. Jsem rád, že se sama bavíš. Dobrou noc, Polly!“

Hlas Djukův zněl smutně. Měl jakési temné tušení, že onen den se blíží, kdy Polly přestane býti jeho miláčkem a stane se ženou. Právě se obracel, když jeho oko spočinulo na postavě mu povědo- mě — zůstal jako přimrazen a jeho srdce přestalo tlouci. Byla to blondá, černě oděná dáma, dop- řacíje se o rámě Vítu Earlscourta — dáma, dvájející se na něho temnými, vážnými očima, s tvářii jako z mramoru vytesanou.

Jejích zraky se setkaly, a lady Charterisová věděla konečně, že její dítě — dítě Roberta Lisleho — kterého se před čtrnácti lety zřekla, stálo zde, hezké a svěží, v záři měsíce, mezi pachtyťí lorda Montaliena.

Po desáté hodině odcházela ve- selá společnost k domovu, pro- volávaje slávu mladšimu synovi lorda.

Allan Fane, zapomenuv na vznesenou Dianu, na její tři tisícové liber ročních důchodů, na spo- lečnost bavící se ve velkých sa- lonech — i zapomenuv na veske- ré naděje a citičnosť svého ži- vota, doprovázel sáti za světlé noci Polly Masonovou domů!

III.
Slunce probudilo Polly přišťho rána o deváté hodině. Jindy Rosi- na jí vyburcovala vdy o šesté, ale dnes jí nechala spáti.

Probudila se mrzuta. Citila hroznou únavu a zdálo se jí, že pojednou sestárila.

Djuk maloval již ve své pracov- ně a Rosina prala.

Polly měla snídání připrave- nou.

„To jest z toho lajdání, tančeni a ponocování. Podívejte se na obličej toho dítěte,“ pravila Rosi- na k sobě, a pak dodala na- hlas: „Nasad si ihned klobouk, Polly, a jdi ven, aby svěží vzduch dodal tvým mdyým očím a bledým tvářím trochu života.“

„Ano, Rosino,“ pravila Polly neobyčejně pokorně a šla, ne však daleko. Sedla si na zahradní zeď a pohroužila se v myšlenku. Vče- rejší osoby vystupovali před ní.

Pak začala mechanicky kreslit a načrtla mimovolně obličej, který jí nejvíce pronásledoval. Tužkový nártěk byl pracovný hrubě a nepozorně, ale směle; byla tak pouhoužena ve svou práci, že neslyšela blíže se kroky — a leknutím vyskočila, když se u jejího ramena ozval hlas.

„Veliká podobnost, miss Ma- sonová. Nemyslíte však, že jste poněkud lichočila našemu příteli Vítovi?“

„Pan Fane!“ Polly hleděla v největších rozpacích ukřítí svůj nártěk.

„Silbila jste mně ukázati jesky- ni u moře, kde jste s miss Alison hrávaly na Robinsona a Pátka,“ pravil, „i přišel jsem vás požádati o splnění slibu. A dnes odpole- dne, miss Polly, chci pro vás při- jeti z Opatství, abyste mně sedě- la poprvé k Rosamundě. Miss Hauttonová slíbila mně býti mo- delem k mé královně Eleonoře.“

Polly vstala.

„Ne, děkuji vám, pane Fane, nepůjmu vaše rámě; nedělá se to v Spek Havenu, dokud —“ zaml- čela se a zarděla.

„Dokud...co, miss Masonová? Dokud snad není zasobnená — minúte? Věřu, to by bylo, miss Masonová, přilíš mnoho štěstí.“

Myslíl to opravdu v tom oka- mžiku.

Miss Longová je viděla z okna a usmála se všměšně; stala se ještě zavisťivější a nenáviděla ještě více opováživého „zrzouna“.

Sestoupili na břeh mořský, kde dlouhé modravé vlny omývaly písek a kde slunce zářilo, že vy- padalo moře jako zlaté a ohnivě. Rybáři, sedící na svých lodíčkách, opravovali síťe.

„Kdybych to jen mohl všechno vymalovati — a vás, Polly, k tomu — a tak zvěčniti se, a polo- žiti svůj vavřín k vašim no- hám.“

Jmenoval jí poprvé Polly a mluvil snad vesle než měl. Její le- hece byly nyní dosti červené a Rosi- na byla upokojena, kdyby jí viděla.

Polly si domýšlela, že se na první pohled zamiloval, a již vidě- la před sebou svatbu.

„Si pospou do jeskyně u břehu a umlece si načrtl děvče a roz- sáhlá prostírající se moře před ní, i sluneční záři na jemné tváři. Miss Masonová mu potom zpí- vala, aby slyšel ozvěnu odrážející se o skalinou střechu a Allan Fane nevycházel z udivení. Jaký měla vzácný, lahodný a silný hlas!

Náhle se zamyslíla a pravila: „Kde jest asi hrabě Vít?“

„Zde!“ odpověděl hlas, „mtů- tel-li mne?“

K nesmírné divně rozpači- stí a Fanově mrzutosti objevil se Vít Earlscourt u vchodu.

„Miss Masonová, máte svůdný hlas. Dominval jsem se, že ně- jaká svůdná sirena zabloukla k naším břehům.“

„Co vás sem přivádí. Earl- scourt?“ ptal se úmělec mrzutě. Vít na něho upíel liný svůj zrak.

„Přicházím se vzkazem od krás- né dámy, můj milý hochu, a ne- zlobte se na mne. Slíbil jste, že povozete lady Charterisovou a Dianu do Heatherholmu, a poně- vadž se stává Diana netrpěliv